

[Oluf Pedersen.]

endnu ikke er moden til at lave et Forslag, der er saa ringe som det, der her har været Tale om.

Det, man maaler med Forrentningsprocenten, er i Virkeligheden kun de Svingninger, der er fra Aar til Aar, og naar vi saa ved, at man regner det ud paa den Maade, at man et eller to Aar efter, at man har haft den høje eller lave Forrentningsprocent, skal svare i Forhold dertil, vil det sige, at man kommer til at betale forholdsvis meget i daarlige Aar og lidt i gode Aar. Tager vi f. Eks. Forrentningsprocenten fra 1927—28 til 1931—32, svinger den mellem 1,5 pCt., 6,2 pCt., 6,5 pCt. og ÷ 0,7 pCt. Det vil sige, at i det store og hele kommer man til at betale paa en mere ugunstig Tid, hvis man betaler efter Landbrugets Forrentningsprocent, end hvis man betaler en jævn Afgift fra Aar til Aar.

Det er efter mit Skøn et meget lidet rationelt Grundlag, man her har fundet, selv om de ukyndige utvivlsomt har betragtet det som noget helt vidunderligt. Nu taler man om, at man i Aar skal svare den forholdsvis lave Rente af 1,4 pCt., og det stilles jo op af den radikal-socialdemokratiske Regering, som om man nu kom til Husmændene med en stor Gave: nu skal der betales efter denne lave Forrentningsprocent! Men saa det næste Aar har man maaske et helt andet Grundlag! Det er i det hele taget det, man altid gør fra den Side, man stiller det op, som om man kommer med Gaver, men — det ved vi jo godt — bagefter kommer Regningerne, og de bliver altid større end Gaverne. Jeg forstaar ærlig talt ikke, at det ærede Medlem Hr. N. P. Andreaesen taler om den kærkomne Hjælp, man yder Husmændene — jeg troede, at Husmændene krævede deres Ret og ikke den Slags Naadegaver. Jeg er nemlig enig med det ærede Medlem i, at der er daarlige Vilkaar for Husmændene i Dag, og det ærede Medlem er antagelig ogsaa enig med mig i, at det skyldes den Lovgivning, der er skabt her i den danske Rigsdag. Men lad os saa faa lavet den Lovgivning om! I Stedet for kommer man med den Slags Hjælpeforanstaltninger, der for det første ikke gør det ret meget bedre og for det andet slet ikke kommer det store Antal af Husmænd til gode, som stadig kun faar Lov til at gøre alt Sliddet, medens andre tager Udbyttet af deres Arbejde. Vi ved jo godt, hvilke Midler der skal til. Regeringen ved fra dengang den kom til Magten, hvilke Midler der skal til, og da lovede den Vælgerne, at disse Midler

skulde blive taget i Brug; men endnu har den ikke været i Stand til at indfri Løfterne, til Trods for at den har Magten baade i Folketinget og Landstinget.

Hvorfor indfried Regeringen ikke de Løfter, den har givet, i Stedet for at komme med den Slags, man her bliver stillet over for? Det er, som om man vil prøve paa at faa Tiden til at gaa med at snakke om noget andet, og saa skal man stadig have det Forhold, at Kapitalmagten skal have Lov til at eje og forvalte de fælles Jordværdier, som alle Mennesker har lige Ret til. Her burde Regeringen sætte ind, hvis der var nogen Mening i det hele, i Stedet for at komme med den Slags Forslag, som er mere til Skade end til Gavn, fordi de i Virkeligheden kun forfusker et godt Princip.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Ordførerne for det socialdemokratiske Parti, Venstre, de Radikale og Det frie Folkeparti anbefalede Lovforslaget, og for denne Anbefaling vil jeg gerne takke. Desværre kunde Ordføreren for Det konservative Folkeparti ikke anbefale det, og jeg kan derfor ikke faa Lejlighed til at takke det ærede Medlem.

Ordføreren for Retsforbundet begyndte med at sige, at hans Parti og han var endog stærke Tilhængere af Indførelsen af konjunkturbestemt Rente, og derefter nedsablede han baade Kapitelstakstsystemet og Forrentningsprocenten som Grundlag for den, medens han fremholdt Jordværdiansættelsen som det eneste rigtige. Og saa nedsablede det ærede Medlem hele Bestemmelsen om konjunkturbestemt Rente, den var ingen ting værd for Husmændene. Det er noget vanskeligt at svare det ærede Medlem, naar der er saa ringe Logik i hans Udtalelser.

Det ærede Medlem Hr. Carl Petersen stillede et Par Spørgsmaal til mig, for det første om det ikke vil være muligt at faa det Regnskabsaar, der slutter i Sommer, til at danne Grundlag for Betalingspligten til December Termin. Jeg forstaar det ærede Medlem saaledes, at han mener, det er af meget stor Værdi at faa Betalingen lagt saa tæt som muligt op til Regnskabsaarets Afslutning, og det er jeg enig i, for hvis Betalingen kommer alt for langt efter den Konjunktur, der har været, faar Bestemmelsen om konjunkturbestemt Rente ikke den Værdi, den skulde have. Jeg skal gøre Forsøg paa at imødekomme det fremsatte Ønske.

Det ærede Medlem Hr. N. P. Andrea-